

искания отъ М. С. К. законъ за ограничение банкното обръщение и на дълга на държавата къмъ Б. Н. Банка. Листата на данъцитѣ и приходитѣ безъ митнишкитѣ, предназначени да гарантиратъ плащането на репарационния дългъ, се гласува четири дни по-късно — на 26 юний. Събранието продължи, освенъ това, да гласува нѣкой данъци и приходи, които трѣбваше да се създадатъ. Министерскиятъ съветъ държа постановление за признатото на М. С. К. право да контролира Б. Н. Банка, въ всичко що засѣга точното приложение на закопа за ограничение на банкното обръщение и на дълга на държавата къмъ Б. Н. Банка и що се отнася до металната наличностъ на банката, до която правителството не може да се докосва безъ съгласието на М. С. К.

Междусъюзнишката комисия не остана доволна отъ листата на данъцитѣ и приходитѣ, предназначени да гарантиратъ плащането на репарационния дългъ, тъй както тя бѣ гласувана отъ Народното събрание. Съ нота отъ 1 юлий 1922 г., тя заяви, че ѝ е невъзможно да влѣзе въ преговори съ Българското правителство и да вземе въ съображение неговитѣ ноти отъ 7 юний и отъ 20 юний до като то не възприеме по принципъ даването въ залогъ митнишкитѣ приходи, а на 21 юний, недоволна отъ това, което Българското правителство бѣ сторило въ тия трудни времена, отправи нова нота, въ която изтълкува поведението на България, като отказъ да приеме конвенцията и дори да формулира каквито и да било контрапредложения. Същевременно съобщи, че изпълнението на Ньойския договоръ влиза чисто и просто въ сила и че вече дължимитѣ по чл. 121 на договора суми, възлизащи на 112,500,000 зл. фр., равни на 3,375,000,000 тогавашни български лева, ставатъ незабавно изискуеми.

Тая последна нота на М. С. К. причини сжщинска паника въ страната. Тя се отрази твърде эле върху кредита на България въ чужбина и предизвика ново катастрофално спадане на лева, който отъ 3'4 швейцарски сантима, колкото струваше на 13 юлий 1922 г., на 12 августъ слезе до 2'9 швейцарски сантима, губейки по този начинъ 15% отъ своята и безъ това обезценена стойностъ. Това ново спадане на националната монета усили още повече паричната криза, уве-

личи скжпотията, беднотията и незадоволството на населението, нама и още повече платежеспособността на държавата и на частнитѣ лица, наруши и безъ това доста компроментираното равновесие на бюджета и уголѣми банкнотната инфлация.

На 27 юлий 1922 г. Българското правителство обясни на М. С. К., че то не е отхвърлило изцѣло конвенцията, че напротивъ се е съгласило да изпълни и е изпълнило една частъ отъ исканията ѝ и че очаква щото комисията да се съгласи да продължи преговоритѣ. Отговорътъ на М. С. К. бѣше, че е предала изцѣло въпроса за българскитѣ репарации въ ржцетѣ на правителствата на тритѣ велики сили.

Тѣй печално се завършиха преговоритѣ относно искания отъ България тригодишенъ мораториумъ и подкрепата, която Българското правителство очакваше отъ М. С. К. за финансовото и стопанско възстановяване на България.

Следъ излагането, обаче, отъ пишущия тия редове, на истинското положение на нѣщата предъ меродавнитѣ фактори въ Парижъ и Лондонъ, М. С. К. получи инструкции да поднови контакта си съ Българското правителство по репарационния въпросъ.

М. С. К. имаше всичката възможностъ, права и властъ, па това бѣше и нейнъ дългъ, по силата на чл. 122 отъ Ньойския договоръ и базирайки се на щателни проучвания върху източниците и платежната способностъ на България, да действува предъ Комисията за репарациитѣ въ Парижъ, за едно продължително отлагане на плащанията, или за намаление на българския репарационенъ дългъ и съ това да облекчи непоносимото бreme наложено на единъ народъ, на една държава, която пожертвува своята младежъ и всички свои срѣдства и сили, за да освободи своитѣ поробени братя, чиято свобода се отказваше по миренъ начинъ. Обаче М. С. К. престояла вече две години въ София, обладана отъ единъ неоправданъ предварителенъ оптимизмъ за едно задоволително настояще и бързо подобряюще се бждеще финансово и стопанско положение на България, не вложи необходимия трудъ за едно достатъчно и основно проучване на действителното стопанско и финансово положение на страната и на нейната платежеспособностъ. Поради